Franqueig concertat

L'ESPURNA

Segona Epoca. Any II. Núm. 126. Girona, dimarts, 13 d'abril de 1937 EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Si en esclatar la Revolució de febrer, a Rússia, el proletariat hagués tingut un partit apte per orientar-la, s'hauria estalviat la Revolució d'Octubre.

Maurin afirmava que és impossible el triomf d'una Revolució si no existeix el partit capaç d'agafar-ne el timó.

El Congrés del nostre Partit té un objectiu: fer del P.O.U.M., l'autèntic Partit de la Revolució.

Paradoxes

Classe contra classe

El capitalisme és un sistema social, en el qual domina el poder econòmic sense que el freni cap estat social.

Dintre d'aquest sistema, els grans monopolis, els "trusts", els "cartels", procuren subjectar la producció a normes de conveniència individual.

I així tenim, que les grans nacions productores destrueixen llur producció, car el capitalisme no cerca el benestar social en la producció, sinó el lucre individual. A Cuba es llança el sucre al mar; al Brasil és utilitzat el cafè com a combustible; es crema el blat i s'enterra la carn a l'Argentina: als Estats Units es llença la llet, són destruïdes grans quantitats de porcs, etc., per tal que el capitalisme pugui mantenir el seu domini i una estabilitat en l'economia del món a benefici d'una minoria.

Es a dir, l'economia capitalista constitueix la fam de la majoria en benefici dels interessos de la minoria. La paradoxa cuel del capitalisme, pot sintetitzar-se en això: milions de famèlics produïts per l'atur forçós; fam, en una paraula, com a creació cabdal de l'excés d'aliments que el capitalisme utilitza contra la vida de milions de treballadors per tal de no trencar el ritme de l'economia bàrbara del seu sistema.

Al nostre país, aquest ritme ha estat romput. L'engranatge del sistema burgès ha estat desarticulat per l'empenta revolucionària del 19 de juliol.

Editorial

Pilastres de victòria: DEMOCRÁCIA SINDICAL INDEPENDÉNCIA SINDICAL UNITAT SINDICAL

L'activitat sindical del nostre Partit ha estat sempre d'una claredat meridiana.

Avui, ahir i a tothora, havem inspirat la nostra conducta en les consignes bàsiques dels autèntics moviments sindicals: democràcia interna, independència sindical i unitat sindical.

La democràcia interna és la pedra fonamental de la normalitat sindical i la condició indispensable per a una activitat eficient i profitosa.

El lliure joc de les organitzacions i, especialment, les que defensen interessos econòmics immediats, fa nèixer una gimnàstica combativa i un tremp de lluita que, d'altra manera, no tindrien.

La guerra a mort contra la burgesia feia necessari aplegar i concentrar tot el bagatge d'energies possible per tal d'abatre el nostre enemic comú. El sindicat era i ha d'ésser l'escola de l'educació socialista.

Tancar a pany i clau els sindicats, impedint l'entrenament classista que suposen les Assemblees és, al capdevall, minvar la capacitat revolucionària del proletariat i fer una gran mercè al règim capitalista.

Abans del dinou de juliol els sindicats tenien un objectiu clar: la lluita contra la burgesia.

En aquest sentit, la F.O.U.S. constituí una organització modèllica i és, en la història de la vida sindical catalana, la pàgina més brillant del moviment obrer a casa nostra.

Després del 19 de juliol, els sindicats havien de jugar un rol de singular importància: l'administració de les indústries socialitzades.

La U.G.T. a mans de capitells estranys a la voluntat sobirana de la base, ha fet mans i mànigues per reduir l'activitat dels seus sindicats, en perjudici de la Revolució i de la classe treballadora.

La vida sindical ugetista, avui per avui, és caracteritzada per la dictadura del grupet psuquista que, temerós de veure's bandejat a la primera embestida, té més por a les Assemblees que al feixisme.

La consigna del proletariat revolucionari ha d'ésser el restabliment de les normes democràtiques d'acord amb els Estatuts de la U.G.T. i amb les necessitats de la Revolució Socialista.

La segona consigna en ordre a importància, és la independència sindical.

Es impossible cristalitzar la unitat sindical, si abans, no aconseguim desligar-nos de les tutelles polítiques dins els sindicats.

El sindicat és el casal del proletariat, l'autèntic front únic contra la burgesia. Es suficient la condició d'explotat, de pària, de treballador per considerar-nos amb dret al carnet sindical.

El sindicat és una organització de masses, un instrument forjat a l'escalf de la lluita de classes. Un instrument al servei de la classe i constituït per tota la classe.

El partit polític és una organització més definida i menys extensa. Suposa més sectarisme, més exigència doctrinal i més bagatge teòric.

Per a ingressar al P.O.U.M., per exemple, no n'hi ha prou amb la condició de treballador. Cal ésser comunista, un bon comunista! I provar-ho!

Confondre la central sindical amb el partit polític és treballar per la divisió sindical i pertant en perjudici directe de la cordialitat proletària i de la societat socialista.

Avui, quan la classe treballadora té a les seves mans l'administració de les indústries socialitzades, es fa indispensable encara més possibilitar la unitat mitjançant la separació absoluta entre la competència sindical i les influències monopolitzadores de qualsevol partit polític.

Fer servir d'escambell els sindicats per tal d'inflar partits i partidets sense suc ni bruc és sacrificar les necessitats de la classe als interessos inconfessables d'una minoria en funcions dictatorials.

Heus ací el mot d'ordre dels treballadors catalans: el sindicat és patrimoni exclussiu de tots els treballadors, i de cap manera, una sucursal dels partits polítics.

Si aconseguim l'aplicació d'aquesta consigna, la unitat sindical, incorporada des de temps immemorials al nostre programa, serà un fet d'immillorables conseqüències per al proletariat i la Revolució.

Democràcia interna, independència sindical i unitat sindical. Heus ací els autèntics pilastres de la victòria.

G U I O

Tossuderia política

Hi ha qui s'entesta en no parlar clar. La premsa petit burgesa, per exemple, es manifesta del tot confusionista. Llegint els articles que fan referència al caràcter de la nostra lluita, hom acaba per estranyar-se davant les afirmacions contradictòries que sostenen.

"La lluita ha passat d'una militarada a una guerra d'invasió, a una guerra de colonització i de conquesta". Ni Itàlia ni Alemanya no tenien pas cap greuge a saldar amb Espanya. És, concretament, la solidaritat d'interessos materials d'una classe, que, per mantenir-los, no dubta passar per damunt de les fronteres i presentar batalla amb totes les conseqüències.

Així, doncs, Hitler i Mussolini, representants del despotisme capitalista, ajuden als feixistes espanyols per solidaritat d'interessos de classe. No ha estat, doncs, l'afany de colonitzar, el que ha portat l'exèrcit estranger, a Espanya. No es tracta d'una invasió estrangera. Han vingut ací a apoiar les pretensions dels companys espanyols, que per damunt d'espanyols, són feixistes.

Qui parla de guerra d'inde-

(Segueix a la pàgina 2)

Quan el treballador no defensa la seva causa

—Sembla que gli alemandi s'en anirano d'Espagna!

—Millore! D'aqüesta maniera tindremo piu terra per guillari!

CRÓNICA DIARIA

per JOAN QUER

14 d'Abril

Demà farà sis anys que Companys, a l'Ajuntament de Barcelona i Macià al palau de l'aleshores Diputació provincial, hissaren, als voltants de la una de la tarda, la bandera barrada de la República Catalana i la tricolor de la República democràtica. Algunes hores més tard, a Madrid es constituïa el govern provisional. Romanones, Marañón i Maura, els tres avui partidaris de la victòria dels vàndals feixistes, cuitaren a arreglar les coses de manera que el trànsit de la monarquia a la República es realitzés de la forma més aparentment tranquilla. Coadjuvà eficaçment en el traspàs de poders el Director general de la Guàrdia civil, general Sanjurjo, el qual, cinc anys més tard, després d'haver fet un assaig el mes d'agost del 1932, esdevenia el cap màxim de la sublevació feixista.

El pes de la burgesia reaccionària, que des del primer moment va fer-se sentir en gran escala a Madrid, va córrer, al cap de tres dies, cap a Barcelona a restablir el tradicional "seny" català. A desgrat del pacte de Sant Sebastià, l'acte revolucionari de la proclamació de la República Catalana per Macià i Companys havia d'ésser anullat fulminantment, no pas per la significació formal del fet, ans pel que comportava de trencament d'un sistema. I els republicans representants de les essències de la monarquia en el govern provisional de la República, obraren de pressa i hàbilment. Trameteren a Catalunya, en avió, els tres més típics petitburgesos: el quasi-separatista Nicolau d'Olwer, el quasi-socialista Marcelli Domingo i el quasi-bolxevic Fernando de los Rios. Aquests tres quasis *varen reeixir esplèndidament en llur missió estranguladora d'una República Catalana que havia comès la "follia" d'oferir una cartera a la C.N.T. Triomfava el Macià propietari de Valmanya; triomfava l'antirrevolució. La monarquia, caiguda el 14 d'abril, obtenia el primer triomf el 18 del mateix mes, quatre dies més tard.*

A partir d'aqueixa vergonyant claudicació, la projecció històrica de la segona República havia d'oferir idèntiques característiques que la República del 73. Amb els seus cas-

(Segueix a la pàgina 2)

(c) Ministerio de Cultura 2005

CRONICA DIARIA

(Ve de la pàgina 1)

telars i pimargalls i, naturalment, amb els seus pavies. Catalunya consentida; Bascònia i Galícia opreses; la C.N.T. pràcticament a la illegalitat; els camperols andalusos i extremenys i castellans i aragonesos, perseguits a trets per la guàrdia civil de Sanjurjo; Galarza inventant el "disparo sin previo aviso"; Pasajes, deportacions a Bata, Arnedo, Castilblanco, Casas Viejas, 6 d'octubre...

Al cap de sis anys, ens trobem amb un 14 d'abril xop de sang. La inèpcia, la covardia o la premeditació dels capitostos del republicanisme d'esquerra, ha fet possible la massacre *que aterra les energies del nostre país. Fent honor a la veritat, cal dir que bona part de culpa se l'emporta el reformisme socialdemòcrata i, darrerament, el frontpopularisme del comunisme stalinià.*

El dia 19 de juliol del 1936, Lluís Companys deia al nostre Manuel Grossi i a Durruti: "Jo ja no represento res. Sou vosaltres el Poder!". I bé. Avui, les organitzacions d'aquests dos camarades, el P.O.U.M. i la C.N.T., són mirades amb odi incontenible pel republicanisme esquerrista, el reformisme clàssic i l'ultrarreformisme stalinià.

La classe treballadora, però, va adonant-se de la maniobra de gran estil ordida per la coalició republicano-reformista. I aquesta classe, que dóna la seva sang i la seva vida generoses en els camps de batalla per a l'esclafament del capitalisme en forma de violència feixista, no reculará ni un milímetre en la ruta empresa vuit mesos enrera. El 14 d'abril és mort. Al seu lloc hi ha, amb tota la seva tragèdia i amb tota la seva grandesa, el 19 de juliol.

GUIO

(Ve de la pàgina 1)

pendència nacional? És que no queda ben definit el caràcter de la lluita? Si fins la nostra burgesia reconeix que es tracta concretament d'una lluita de classes! Per una part, solidaritat entre la classe feixista (capitalista); per l'altra, solidaritat proletària.

Tan clar com és sense barrejar-hi els mots d'invasió, conquesta, colonització...! Quin afany d'enredar-ho tot!

... I acaben tots els articles parlant del poble. "El triomf va directament al poble i per al poble".

Ai!, quin tips de jugar amb els mots. Així resulta que no hi ha victòria possible per cap dels dos móns en pugna. El triomf serà del nucli amorf que els engloba i els representa a tots dos: el poble.

Però, el poble a seques, en bon llenguatge marxista, no pinta res. És una entelèquia, una abstracció, un mot sense concepte; una paraula sense contingut real.

La sana doctrina marxista no creu en el poble, expressió feta i pastada en nom de la democràcia en general (una altre espantall). Per al socialisme científic no hi ha més explicació encertada que lluita de classes.

De classes, senyors reformistes!

GRACIETA

ESPURNES

Aquest roig maleït

A Algèria, un botiguer ha escrit a la casa proveïdora de Paris que no li envíi més roba de color vermell per no perdre la clientela. Aquesta esta composta de gent burgesa i el roig la irrita.

No és, doncs, que a Algèria s'hagi posat de moda la bandera de la pàtria i reneguen de la roja.

Com ha estat succeint en altres bandes.

En el Palau de la Pau.....

S'hi han fet unes proves per a la defensa de l'edifici en cas d'esclatar una guerra.

Es veu que la simbòlica propugnadora de la pau eterna, no creu gaire en els resultats positius del seu ofici.

En altre temps, li encomanaren tenir cura de la pau i l'investiren amb els atributs del càrrec. Durant l'espai de 18 anys, ha sembrat la llavor de la pau arreu del món, però malauradament només ha collit guerres.

Pobre Societat de Nacions;

Sols li resten les quatre parets del magnífic edifici que li regalaren en la seva joventut.

Editorial Marxista

Darreres novetats publicades per aquesta Editorial

Lenin:
Tareas de las Juventudes Comunistas. 30 cts.
Lenin:
El Programa Comunista. 30 cts
A. Kolontay:
El Comunismo y la Familia. 30 cts.
A. Zinoviev:
¿Qué es el imperialismo? 30 cts.
A. Rafael Sardá:
Colectividades Agrícolas. 30 cts.
Resoluciones de la Juventud Comunista. 30 cts.
Wolf Bertram:
España 1937, Alemania 1918. 30 cts.
G. Zinoviev:
El Ejército y el Pueblo. 30 cts.
Alfred Rosmer:
Zimmerwald. 30 cts.
N. Bujarin.
A B C del Comunismo. 1'50 ptes.
Víctor Serge:
Petrogrado en peligro. 30 cts.
Santiago Palacín:
La Revolución y el campo. 1 pta.
J. Oltra Picó:
Socialización de las fincas urbanas y Municipalización de los servicios. 1 pta.
La mujer ante la revolución. 30 cts.
La política militar del POUM. 30 cts.
Resolucions aprovades a la Conferència Militar del P. O. U. M. celebrada a Lleida el 17, 18 i 19 de gener del 1937.
Resoluciones aprobadas en el pleno ampliado del Comité Central del POUM, celebrado en Barcelona del 12 al 16 de diciembre de 1936. 30 cts.
Marx-Engels:
Manifiesto Comunista. 30 cts.
(Text complet)
Karl Marx:
Crítica al programa de Gotha. 4 ptes.

Per a comandes a
Secretariat de Premsa i Publicacions.
P. O. U. M.

Telèfons del P. O. U. M:
Redacció de L'ESPURNA,
P. O. U. M i J.C.I., 288
Club Esportiu Proletari, 561
Caserna Lenin: 122

VIDA DEL PARTIT

Companya: Ja has ingressat al Secretariat Femení del P.O.U.M.?

Socors Roig del POUM

Avui, dia 13, tindrà lloc a les 7 de la vetlla, en el nostre local, una reunió dels delegath de Socors Roig a les cèllules.

Que cap no hi manqui.

El Secretariat

El Secretariat Femení del Partit Obrer d'Unificació Marxista creient que, davant els moments transcendentals que estem atravessant, és necessari fer sentir la seva veu a tot el poble treballador principalment a la dona proletària, ha organitzat unes conferències per radio que setmanalment dirigirá al poble gironí.

Cada divendres, inmediatament després del periòdic parlat C.N.T.-F.A.I., una companya del Secretariat Femení del P.O.U.M., parlarà sobre un tema diferent.

Es posa en coneixement de totes les companyes del partit i de les simpatitzants i voluntàries que anaven a treballar al taller que el Socors Roig del P. O. U. M. tenia muntat a la Cacerna "Lenin" (exconvent de les Beates) que, aquest, ha estat traslladat al local del carrer de Ciutadans, 12-2.º-1.ª.

Per la necessitat que tenim tots de treballar pels nostres companys del front, és necessari que cap companya deixi de portar el seu ajut.

SECRETARIAT FEMENI DEL P.O.U.M.

El Secretariat Femení del P. O. U. M. coneixedor de la seva responsabilitat revolucionària en els moments que estem atravessant i a fi d'agrupar i intensificar el treball de les companyes que, sense ésser del P.O.U.M., senten i comprenen quin és el camí que ha de seguir el proletariat per arrribar a la seva emancipació total, ha fet un carnet de miliciana que pot adquirir-se al nostre Secretariat per el preu únic d'una pesseta anyal.

VIDA MILITAR DEL P.O.U.M.

DEPARTAMENT DE GUERRA DEL P.O.U.M.

A tots els companys i companyes del Partit Obrer d'Unificació Marxista i Joventut Comunista Ibèrica, se'ls espera cada dia a dos quarts de set de la tarda a la "Caserna Lenin" per a fer exercicis militars.

No deu mancar-hi cap militant.

El delegat responsable

Entre nosaltres

El dia d'ahir arribaren a la nostra ciutat 40 camarades procedents del front d'Aragó. Vénen a descansar uns dies. El comandament ha premiat llur comportament durant les darreres operacions i els hi ha donat unes vacances d'uns dies.

Optimisme, alegria, entusiasme regnen en els combatents rojos, ànsia febril d'abraçar a llurs mares, però, també, nostàlgia i ardent desig de tornar prompte amb els camarades que han quedat a les trinxeres.

Amb ells ha arribat l'entusiasta militant Eduard Soler. Ve ferit. Complint el seu deure de responsable, fou exemple en saltar a les trinxeres enemigues i rendir la seva sang per a la nostra Revolució.

Es amb aquest silenci com lluiten els nostres camarades i rendeixen tribut a la lluita del Proletariat.

Camarades benvinguts, salut!

Al front

El front d'Osca es mou; la nostra ofensiva es deixa sentir. Homes més homes al front.

Ahir sortiren per a les files de la Divisió «Lenin» un bon nombre de camarades de la nostra secció. Una vegada més el tribut de la nostra joventut per a la guerra i la Revolucio. Marxen els camarades que han descansat uns dies entre nosaltres. No van sols, el seu nombre ha augmentat, és la legió roja que augmenta. Per cada baixa a les trinxeres, cinc camarades a substituir-la, i venjar-la.

Bé, camarades, a lluitar, a vèncer, el P. O. U. M. braç enlaire, us saluda.

Avui han sortit cap al front els camarades.

Pere Cabanes.
Narcis Llorá.
Juliá Bruguera.
Ramon Coromina.
Ricard Esteva.
Jaume Brunsó.
Josep Ordeix.
Francesc Vinyas.
Josep Grácia Cruzado.
Miquel Alcalá.

Secretariat Administratiu i d'Organització

Es notifica als afiliats que a partir de la data el cobrament de rebuts serà fet a l'oficina de cotització de les 4 a les 6 del vespre tots els dies feiners. Els atrassats seran portats a domicili carregant-hi el corresponent aument de 10 cèntims pel cobrador.

El Secretari, *Joan Soler.*

COMARCALS

LA SELVA

Els bulistes

(Ve de la pàgina 4)

vertaders revolucionaris, no podrá reeixir, i que tornarem al mateix, estament d'abans el 19 de Juliol, cosa que si això es creuen és perquè el seu cap de «serrin» no els quep altra cosa que la creu esvàtica o bé la flor de llis.

Nosaltres els homes del P. O. U. M. als nostres companys del Consell Municipal, que procedeixi amb tot rigor en aquest cas, ja que és un bé general per tots els nostres companys, i que no reparin amb el càstic que es mereixen ja que per fort que piquin, no será res en comparació a lo que farian slls si estessin al nostre cas, probes ens donen, puix de repetirse, nosaltres proteigint la tranquil·litat dels nostres conveïns, procediríem pel nostre compte.

Martí.

Noticiari

Un vaixell petroler topa amb una mina a la Costa Brava, sense conseqüències

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de Defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

A les cinc i mitja del matí trobantse a l'altura de l'Estartit un vaixell petroler de nacionalitat desconeguda ha topat amb una mina submarina, però, com que dit vaixell portava l'aparell protector per aquests casos, l'explossió ha estat sense conseqüències, continuant la seva ruta.

Girona, 13 d'abril del 1937
El Comissari Delegat de Defensa
Pey Sardà

Emissora E. A. J.-38 Ràdio Girona.-Horari aproximat de emissions

Emissió de sobretaula

A les 13,— Obertura, Senyala horaris pel carrilló.-Emissió dedicada als infants.

A les 13,15 Musica Variada, en discos.

A les 13,45, Emissió de la Delegació d'Estat Català a Girona.

A les 14, Comunicat oficial del matí i sumari del «Diari Oficial» de la Generalitat de Catalunya, amb altres informacions.

A les 14,15, Servei d'informacions de Ràdio Associació de Catalunya. (Eventual).

A les 14'30, Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 15, Fi de l'Emissió.

Emisió de nit

A les 20, Obertura, Senyals hotraris pel carrilló. - Diari parla C. N. T. - F. A. I. (Informació dels fronts.- A continuació: Emissions diverses.

A les 20,20, Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 20,40, Servei especial d'informacións de Ràdio Associació de Catalunya.

A les 21, Comunicat oficial de la nit altres informacions des del Palau de la Generalitat de Catalunya.

A les 22, Comunicat oficial del Ministeri de la Guerra, des de Madrid. - Seguidament diari parlat «L'Espurna» del P. O. U. M.

A les 22,20, Lectura dels editorials de la restant premsa gironina.

A les 22,30, Musica selecta, en dis.

A les 23, Fi de l'Emissió.

Consell Municipal de Girona

Conselleria de la Vivenda

Havent constatat aquesta Conselleria de la Vivenda que alguns llogaters d'estatges al desocupar-los han fet entrega de les claus d'estatges a altres ciutadants, que hi han instal·lat mobiliari i passat a ocudar-los sense formalitzar abans la corresponent baixa i alta a les Oficines d'aquesta Conselleria, únic organisme que legalment pot llogar dits estatges, per tal d'evitar els perjudicis que podrian ocasionar-se als ciutadants, obligant-los a evacuar el pis o local ocupat indegudament, fa avinent que hom s'abstingui d'acceptar les claus que els hi

(c) Ministerio de Cultura 2005

Les brillants accions al Front d'Aragó

L'Ermita de Santa Quitèria a poder de les forces lleials

puguin ésser entregades si no les recull de l'Oficina competent: i es recorda als que deixen lliure algun pis o altre local urbà l'obligació que tenen de formular la corresponent baixa i lliurar totes les claus a la referida Oficina.

Girona 2 d'Abril del 1937.

Ha estat denunciada a l'Alcaldia una veïna d'aquesta ciutat per vendre mercaderia mancada de pes.

El ciutadà Abelard Sugranyes, venedor de llibres ambulant, fa a mans de l'Alcaldia la quantitat de 10 pessetes per a beneficència local.

Antoni Fargnoli, domiciliat al carrer de la Força, 23, fa a mans de l'Alcaldia, un medalló amb dues fotografies, i Miquel Saló, del carrer del Carme, 58, un monader-estoig, per a senyoreta.

ESPECTACLES

TEATRE ALBENIZ

Dimarts 13 (nit). Dimecres 14 (nit), Dissabte 17 (tarda i nit) Diumenge 18 d'abril de 1937.

La grandiosa i formidable super-producció Metro Goldwyn «Joaquín Murrieta».

Columbia, presenta «Carne de Escàndalo».

El dibuix, «El taller de reparación».

TEATRE MUNICIPAL

Reaparició de la Gran Companyia de Comèdia Castellana socialitzada, Antònia Herrero i Enrique Guitart.

Avui a les 10 de la vetlla.

Estrena de la magnífica comèdia francesa en tres actes, «La Prisionera»,

Creació personalíssima de Antònia Herrero i Enric Guitart.

El comissari d'Ordre Públic, company Amadeu Oliva, ha rebut dels companys de la primera bateria del 15'50, del front d'Osca, la quantitat de 1644'70 pessetes, destinades a la subscripció pro-ajut Madrid.

La nostra emissora «Ràdio Girona», retransmetrà demà, a les 11 del matí, l'acte-símbol que se celebrarà davant la tomba de Francesc Macià, a Montjuic, en commemoració del sisè aniversari de la proclamació de la República Espanyola.

Demà dia 14 d'abril i commemoració de la proclamació de la segona República a Espanya, d'acord amb el decret del Govern de València, serà dia hàbil en tot concepte.

Estimulem als uostres companys per a què, l'import del jornal corresponent a demà el destinin pro-ajut a Madrid.

Els nostres camarades madrilenys ens ho agraïran.

Les darreres informacions llegiu-les a l'ESPURNA

BARCELONA

Sarinyena, 13.—Durant la matinada passada i, segons notícies que han arribat al quarter general d'aquest sector, les tropes republicanes han realitzat una important operació que ha donat com a resultat la conquista d'unes altures d'extraordinari valor estratègic i l'ocupació de la famosa ermita de Santa Quitèria, que estava formidablement fortificada pels rebels.

L'operació s'efectua de nit

Diversos destacaments de les nostres tropes del sector de Tardienta, cap allà la una de la nit, aprofitant la foscor que regnava i el fort temporal de pluges que fa des d'alguns dies ençà, sortiren dels parapets i avançaren sigilosament cap a la triple barrera de xarxes de filferro que voltava l'esmentada ermita.

L'operació plena de dificultats pels accidents del terreny, s'ha portat a terme amb admirable precisió; i els nostres soldats han aconseguit arribar els tancats de filferro, tots els quals quedaren tallats sense que d'això se n'adonessin els vigilants facciosos.

Oberta l'entrada al camp que rodeja l'ermita de Santa Quitèria, les nostres tropes han intentat l'assalt el qual ha produït extraordinària confusió entre els facciosos.

Tots els parapets i trinxeres han estat ocupats a la baioneta i abans que el comandament rebel pogués iniciar cap contraatac.

L'audaç maniobra de les nostres forces quedà completada i s'ocuparen el pujol i l'ermita.

El resultat de l'operació ha estat esplèndid. L'entusiasme dels assaltants es desbordà, car a més de causar gran nombre de baixes a l'enemic, se li han agafat peces d'artilleria, metralladores, fusells i municions i bastants presoners.

Hem fet als rebels 9 presoners i hem capturat una gran quantitat d'armament i municions, material de fortificació i queviures junt amb 300 caps de bestiar.

Al sector d'Osca s'han rebutjat enèrgicament tots els contraatacs que llença l'enemic. Es incalculable el nombre de baixes que, fins ara, han sofert els rebels.

A la zona fortificada de l'Ermita de Sta. Quitèria solament hi resta assetjat un nucli facciós que es defensa en un reducte de la mateixa.

S'han realitzat tots els atacs contra aquest nucli i l'enemic ha trobat forta resistència per a salvar les forces assetjades que es troben en situació difícil.

Ha estat abjudicat el «Premi dels Novel·listes 1936.»

Barcelona.-(2 tarda) Ahir a les set de la tarda, davant d'una selecta concurrència, va adjudicar-se el «Premi dels novel·listes 1936».

D'entre quaranta sis autors, van votar trenta-tres. Només hi hagué una abstenció, la qual fou indicada per escrit.

Després de la votació hom procedí a l'escrutini d'acord amb les normes fixades pel reglament del Premi. Resultat de l'escrutini: nou vots a favor de «Suburbi», original de Xavier Benguerel; vint vots per a l'obra de Joan Santamaría «Adan i Eva». També obtingueren alguns sufragis «La farsa i la quimera», de Joan Puig i Ferreter; «Amb el bec o amb les dens», de Joan Oller i Rabassa i altres obres presentades a concurs.

Xavier Benguerel, doncs, ha guanyat el qremi dels Novel·listes 1936. L'any passat aconseguí el premi de teatre «Ignasi Iglesies».

El President Companys felicita Van Zeeland pel seu triomf

Barcelona, 13.—El President de la Generalita de Catalunya ha tramès el següent telegrama:

«Van Zeeland. — President del Consell. — Brussel·les. — En nom de la democràcia catalana, que no oblida la hospitalitat que el poble belga ofrenà al nostre President Macià, em plau de felicitar en vós la Bèlgica democràtica per esclatant triomf civil.»

Comunicats oficials del front d'Aragó

El d'ahir

Barcelona. — Es segueix lluitant intensament. S'han conquistat nous reductes en els quals es defensaven els facciosos en la zona de l'Ermita de Santa Quitèria i fet més presoners i capturat gran quantitat de material de guerra difícil de classificar a causa de les incidències del combat que segueix en aquests moments.

Igualment al sector d'Osca es lluita activament i es rebutja brillantment i amb un elevat esperit les reaccions de l'enemic que inútilment tracta de reconquistar les posicions perdudes.

El d'aquest matí

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat per la conselleria de Defensa de la Generalitat de Catalunya corresponent al matí d'avui és el següent:

Anit passada les nostres forces del sud Ebre han realitzat un cop de mà sobre la posició facciosa de Pobla de Tosas, on l'enemic tractava inútilment de defensar-se essent reduïda, donada l'empenta de les nostres forces ajudades per un grup de dinamiters.

El «Diari Oficial»

Barcelona (2 tarda). — El "Diari Oficial" en la seva edició d'avui publica un decret nomenant els sous que han de cobrar els soldats i milicians que, per efectes de la guerra, es trobin hospitalitzats.

Homenatge a Francesc Macià

Barcelona (2 tarda). — Demà dia 14 sisè aniversari de la proclamació de la República, tindrà lloc un homenatge símbol al que fou primer president de Catalunya Francesc Macià Llusà. L'acte és organitzat pel Comissariat de Prensa i Propaganda i per les emissores barcelonines i consistirà en cobrir de terra de totes les comarques catalanes, la tomba de Francesc Macià. L'acte només serà oficial i serà efectuat pels representants dels diversos ajuntaments i comarques de Catalunya.

Començarà a les 11 del mtí.

MADRID

Continua impetuosament l'ofensiva republicana

Madrid, 13.—La nostra ofensiva ha continuat impetuosa en el matí d'avui a tots els sectors propers a Madrid.

Al barri d'Usera hi ha hagut tranquil·litat, sols interrompuda pel constant canoneig de les nostres bateries, que han causat bastantes destroces a les posicions enemigues, així com també moltíssimes baixes.

Les posicions no s'han mogut en aquest sector, puix que únicament de trinxera a trinxera s'han registrat atacs de foc.

Al sector de la Casa de Campo hem continuat atacant intensament des de les nostres posicions el Cerro Garabitas. Els facciosos estan en situació bastant difícil, puix que es defensen únicament amb les forces que els dóna la desesperació. S'han conquistat noves posicions en aquest punt i s'ha volat un pont que unia les dues ribes del riu.

Aquest matí ha continuat la nostra acció sobre el Cerro Garabitas i a la zona del riu, per tal de tallar les comunicacions que els rebels tenen entre ells. La nostra artilleria ha treballat amb gran intensitat, bombardejant les posicions enemigues i s'ha pogut comprovar que s'han causat grans estralls en els parapetes i trinxeres faccioses.

El bombardeig de Sagunt

València, 13.--Aquest matí, a dos quarts de set, un avió facciós procedent del mar ha bombardejat el port de Sagunt i ha llançat set bombes de gran calibre que han produït danys materials i cinc víctimes. Les nostres bateries amb llurs focs han aconseguit fer fugir l'avió, que ha partit amb direcció a Palma. L'agressió hà durat escassament uns minuts.

La Gaceta d'avui

València (4 tarda). — La Gaceta d'avui publica entre altres les següents disposicions: "Que Julià Besteiro, Francesc March i Pau Azcàrrate siguin els designats per assistir en nom de l'Espanya lleial a les festes de la coronació del nou rei d'Anglaterra que es celebraran a Londres el poper mes de maig".

"Fixant que resideixi a Gijon la delegació d'Hisenda d'Oviedo i nomenant delegat provincial d'Hisenda a Eduard Fàbregas Vidal".

Creant a Jàtiva un edifici per a què serveixi de correus i telègrafs.

Front del Nord

La lluita a Oviedo

Bilbao (4 tarda). — Les informacions que ens arriben d'Euskadi demostren certa activitat per les forces lleials. La nostra artilleria ha batut, amb energia i eficaçment ajudada per l'aviació, concentracions rebels, causant-los nombroses baixes.

Als fronts d'Alava el nostre comandament ha ordenat una acció conjunta d'artilleia i aviació. Les forces faccioses incapaces de resistir l'atac s'han desmoralitzat davant l'activitat desenrotllada per les tropes governamentals.

La lluita continua a l'hora de comunicar.

ESTRANGER

Les despulles de Mulei Haffi

Casablanca (4 tarda). — Han arribat les restes de l'ex-soldà Mulei Haffi. En tren especial seran conduïdes a la seva darrera estada.

Repressió contra els abissinis

Costa britànica de Somàlia (4 tarda). — Aquest matí nombrosos etiòpics en nombre de més d'un miler, juntament amb uns centenars de dones i infants han arribat a les possessions britàniques. Vénen perseguits per tropes italianes. Alguns d'aquests fugitius està ferit.

Un trimotor "Caproni" ha volat per Borana esforçant-se en concentrar per mitjà de bombardeigs, als fugitius.

A l'altra banda de la frontera italo-anglesa es sent fort soroll de fuselleria.

Franco declara les commemoracions de la República dies hàbils

París (4 tarda). — Notícies que arriben procedents de Salamanca donen compte de que el general facciós Franco ha signat un decret mitjançant el qual els dies 11 de febrer i 14 d'abril, commemoració de les dues Repúbliques espanyoles, serien considerats dies hàbils.

Prepara Itàlia una ofensiva contra Catalunya?

París (4 tarda). — Els diaris aquest matí comenten el discurs pronunciat ahir pel cap del Govern anglès a la Cambra dels Comuns en el qual digué que "seria millor que els nostres vaixells no anessin a Bilbao", i diuen que Anglaterra segueix fidel a la seva política de no intervenció que només afavoreix als rebels espanyols.

La senyora Talbois al diari "Loeuvre" comenta també la situació internacional n en un paràgraf diu que els italians estan disposats, suposant que l'ofensiva rebel al Nord dongués com a resultat la caiguda de Bilbao, a atacar a Barcelona ja que volen fer per mar el que no pogueren realitzar per terra ja que sofriren grans derrotes a Guadalajara i Madrid.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Els pobles meridionals patim un mal: viure al dia. No és veritat que sols ens recordem dels

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

abrigalls subterranis, quan voltegen les ales negres?

ABRIGALLS!

L'estepa Aragonesa

Una jornada a Siètamo

La pluja sembla ésser un factor poc menys que inseparable de la guerra. En les seves novelles de guerra, en els films de guerra, la pluja hi juga un paper molt important. La pluja i el fang, són dos factors imprescindibles en el concepte i la visió que l'home del carrer, té del front.

I en efecte, pel que es veu, es tracta d'una visió que respon a la realitat.

Uns camions ens han deixat a la plaça de Siétamo. Hem sopat a Barbastre, i ara deu ésser prop de mitja nit. Som en una obscuritat absoluta. L'aigua va caient fa ja molta estona, i la terra està cada vegada més impossible. Lentament, la gent ha anàt desencaixonant-se i baixant el bagatge. El fred encara apreta de valent. Els hiverns en aquesta terra aragonesa deuen ésser una cosa dura, implacable, inclement. I aquesta jovenalla roja fa setmanes i mesos que el coneix de ben aprop!

Algú espera l'expedició. Es passa llista, a la llum vacillant d'un encenedor. Tothom respon. No manca ningú. S'ha acabat el permís, i la veu del front s'ha emportat novament aquest estoics.

En aquesta hora tot està ja tancat, i ha calgut improvisar un dormitori. D'estables a Siétamo no en manquen pas. D'estables amb una palla polsosa, i unes portes apunyalades d'escletxes, que fan cantar al vent la seva sonsònia i els seus gemecs.

Som prop de vint els qui ens hem apilotat en aquest estable. Cadascú cerca "la posició", tant difícil de trobar quan la palla fa de matalàs i les sabates fan de coixí.

Hi ha gent, perfectament capaç de dormir a peu dret. Fa cinc minuts escassos que ens hem ajaçat, i una simfonia de roncs es repeteix i s'allarga com les queixes del cant flamenc.

Les rates, naturalment, han tornat a l'ofensiva. Però ara la cosa ja no tindria gràcia. Ens hem tapat el cap amb les mantes, i que vagin fent. I així ens ha arribat la claror del dia. Hem dormit, no hem dormit...? A hores d'ara encara no n'estic segur.

El sol ha estat el nostre despertador. Un sol pàllid, indecís. La són ja ha estat deixada enrera. Els badalls s'allarguen, es fan inacabables.

Siétamo és un poble sense suc ni bruc. L'estepa aragonesa n'és plena. Hi ha una plaça amb la casa del propietari. Avui en aquesta casa la Divisió Lenin hi té instal·lats els seus serveis centrals.

La vida en aquest poble havia d'ésser una cosa trista i somnolent, com una lletania. Mesos i mesos de treball, l'esquena corbada damunt l'aspror de la terra. El xuclador de la gran propietat ho arrabassava tot. I després encara a l'estiu, potser el propietari anava a exhibir pels carrers del poble la seva bestiesa i la seva buida suficiència de perdonavides.

Hem entrat en algunes cases. Les dones han estat evacuades del poble. Cases fredes, humides, inclements. Cases que porten la misèria enganxada a la cara. Cases que obliguen a ésser un vençut, un resignat.

Fa uns anys, aquestes cases tingueren una sotragada d'esperança. Cregueren que havia arribat el moment de rentar-se una mica la cara. Vana ilusió. Hom els digué que per a rentar-se la cara calia que uns senyorassos es reuníssin a Madrid. Que discutissin molt. Que enraonessin pels colzes. Que donessin temps al propietari a refer la seva moral i a preparar les seves bateries. Tot plegat res.

La casa del propietari tornà a somriure satisfeta. Les cases dels camperols amagaren el seu desencís darrera un núvol de pols. Tan poc, pensaren, que hauria costat d'arranjar les coses. No era pas una qüestió de paraules, tanmateix. Era una pura i simple qüestió de fets. Però els fets són la cosa que més angúnia feia a Don Niceto, al senyor Azaña, al senyor Prieto. Per això els fets vingueren, però foren els de l'altra banda els qui volgueren portar-los a terme.

Els carrers de Siétamo són decididament més curts que la volta a França. Es tractaria, doncs, d'arribar fins a Tierz. Algú ens ha dit que el millor que podem fer és situar-nos a la carretera i esperar que algun cotxe ens vulgui carregar. De cotxes no en manquen pas, però tots passen brunzents i els nostres signes no els diuen res.

I si anéssim a peu, he proposat al meu company accidental.

Amb la motxilla a l'esquena, hem enfocat la carretera d'Osca. El sol és alt i el cel és clar. Els camps somriuen ja a l'alenada de la primavera. Sembla mentida que darrera aquesta calma dels camps, la mort hi tingui amagada la seva dalla. I per acabar de distreure'ns d'això, hem començat a cantar alguna cosa.

"El dia que em vaig casar,
no tenia pa ni vi..."

FONT I FERRAN

COMARCALS

LA SELVA

Amb motiu de la inauguració de la nostra secció de propaganda de la comarca de la Selva en el periòdic marxista L'ESPURNA portantveu de la Intercomarcal del Partit Obrer d'Unificació Marxista de Girona, nosaltres, els militants del P. O. U. M. d'Anglès i demés pobles que integrem la subcomarcal de La Selva, augurem pels nostres companys collaboradors la més entusiasta eficàcia i el més rotund triomf en la propagació de la veritable teoria del nostre mestre Lenin tan acertadament introduïda en aqueixes contrades pel que fou el nostre més íntim amic i gran organitzador Joaquim Maurin i que avui en el període en que ens té abocats les maniobres dels castradors de consciències psuquistes (i que no hi espatllen res els monopolitzadors de les carteres governamentals de l'esquerra), ens són tan necessàries pel feliç esdevenidor de tota la veritable classe treballadora.

Nosaltres, companys, antics militants anònims, els que ens coneixèrem ja en els nostres plens clandestins de la Dictadura Primo-Berenguer, devem de recordar sempre les nostres converses sostingudes en les pressons gironines quant la repressió del bieni negre i a l'escalf d'aquell companyerisme que ja mai ningú podria trencar, hem de treure'n les conseqüències per tal de no defallir ja mai en la tasca emprese pel nostre partit des del 19 de juliol del 36, no podem pas camarades permetre que uns oportunistes, uns arrivistes, uns feixistes amb la capa d'un antifeixista ens pugui arrabassar les conquestes conquerides pels autèntics treballadors i encimentades amb la sang dels nostres més volguts i valuosos companys com per En Maurin, Germinal Vidal, Pedrola, Castells, i els que nosaltres despedírem un dia plens de vida, entusiasme i amb el ferm propòsit de no descansar fins a VENCER O MORIR, i aquests Pelegrí Torres, Lluís Puigderrajols, Joaquim Angelats, ofrenaren la seva vida per un món millor que els que ens prometé l'Esquerra i Reformisme en pes.

Nosaltres tenim el deure, l'obligació de fer que els pocs companys obrers que per equivocació estan dintre les files reformistes es donguin compte de que treballen per la seva pròpia atròfia de llibertat i que si encara avui gaudeixen de un sistema semi-socialista és degut a l'aferrissada oposició que interposem nosaltres, ajudats pels companys de les JJ.-LL. que sóm les úniques forces que aportarem la Revolució Social a bon camí.

Companys collaboradors en aquesta tasca, militants d'altres seccions del partit, no escatimeu cap esforç per la realització e implantació dels nostres ideals.

Tots, per la Revolució Socialista veritable.

Tots per l'aixafament del feixisme i també el reformisme.

Salut.

El Comitè Local

Anglès, abril del 1937.

Els «bulistes»

A l'inaugurar avui la nostra secció de premsa i propaganda comarcal afegida a la nostra amada *Espurna*, el nostre primer crit ha d'ésser contra aquests propagadors de «bules dels bombardeigs» i a tal objecte emprem l'arma estilogràfica i quelcom més si convé contra les falses noticies que algun mal intencionat es diverteix en propagar, d'una manera estudiada, causant un greu estat de nerviosisme i depressió moral entre els tranquils treballadors i majorment entre dones i mainada, que nosaltres, que sabem positivament l'objectiu que persegueix aquest alarmista, no li tolerarem pas. En primer lloc, demanem a les autoritats competents, que posin mà a aquest assumpte, procedint, però, d'una manera enèrgica, sense contemplacions, ja que cal buscar aquesta gent de la quinta columna, feixista de cap a peus, entre els diferents poseïdors d'aparells de radio, i aqui hem de classificar-hi tots aquells que encar es creuen que el sistema que anem implantant els

(*Passa a la pàgina* 2)

Fulletó de L'Espurna 58 - El Taló de Ferro

se a totes les altres. M'aneu seguint bé?

Els convidats manifestaren llur acord.

«Ara bé, suposem que el treball amb els cinquanta dollars rebuts, vulgui comprar sabates. No podrà comprar-ne més que per valor de cinquanta dollars. Es clar com l'aigua, fa?

«Passem ara d'aquesta operació particular a la totalitat de les que es realitzen als Estats-Units, no solament amb el cuiro sinó amb les materies en brut, els transports i el comerç en general. Diguem, amb números rodons, que la producció total anual de la riquesa dels Estats-Units és de quatre mil milions de dollars. El treball percep com salaris una quantitat de dos mil milions a l'any. Dels quatre mil milions, el treball pot comprar-ne dos. Cap discussió sobre això, n'estic segur. I encara la meva evaluació és molt condescendent car, amb tota mena de ardids capitalistes, el treball no pot arribar mai a la possibilitat d'adquisició de la meitat del producte total.

«Però no ens entretinguem en això i admetem que el treball adquireix per dos mil milions de doliars. Es evident que el treball no pot absorvir més de dos mil milions. Ens queda a donar compte dels altres dos mil milions que el treball no pot ni adquirir ni consumir »

—El treball no consumeix els seus dos mil milions, declarà Mr. Kowalt. Si els exaurís, no hi hauria dipòsits en les Caixes d'estalvis.

«Els dipòsits de les Caixes d'estalvi no són més que una mena de fons de reserva, que es despenen amb el mateix ritme que s'havien constituit. Són les economies arreconades en previsió de la vellesa, de la malaltia, els accidents i les despeses d'enterrament. Es el moç de pa que es guarda al rebost per a menjar-s'el a l'endemà. No. El treball absorveix la totalitat del producte dels seus salaris.

«Dos mil milions son deixats al capital. Aquest després de reembolsar les despeses, consomeix el restant? El capital devora els seus dos mil milions?»

Ernest s'aturà i formulà netament la pregunta a vàris individus que alçaren les espatlles.

—No ho sé pas, digué amb franquesa, un d'ells.

«Si que ho sabeu, reprengué Ernest. Reflexioneu un instant. Si el capital exhaurís la seva part, la quantital total del capital no podria augmentar: romandria sempre la mateixa, i si examineu l'història econòmica dels Estats-Units, veureu que el total del capital ha anat creixent sense parar. Doncs, és que el capital no engoleix la totalitat de la part que li correspon. Recordeu l'època en la qual l'Anglaterra posseia tantes obligacions de camins de ferro. A còpia d'anys les havem readquirides. Quina conclusió treure'n sinó que la part no empleada del capital ha fet possible aquesta readquisició? Avui dia els capitalistes dels Estats-Units posseeixen per centenes i centenes de milions de dollars d'obligacions mexicanes, russes, italianes o gregues; què representen aquestes, si no és una petita part de la part que el capital no ha absorvit? Des dels mateixos començaments del sistema capitalista el capital no ha absorvit mai per complet la seva part.

«I ara arribem a la qüestió. Quatre mil milions de riqueses són produides anualment als Estats-Units. El treball, per la seva part, en compra i en consumeix per dos mil milions. El capital no consumeix pas els dos altres. Queda un voluminós excedent que no es destrueix. Quina solució queda? El treball no pot adquirir-ne més ja que ha esmerçat tot el seu salari. El capital no exhaureix pas aquesta diferència, ja que per sa manera d'ésser ha absorvit tant quant ha pogut. I l'excedent queda. Què se'n pot fer? Què se'n fa?

—Es ven a l'estranger, declarà espontàniament Mr. Kowalt.

—Això mateix, replicà Ernest. Es d'aquest excedent que neix la nostra necessitat d'una expansió exterior. Es ven a

(c) Ministerio de Cultura 2005